

Anga Mária

November

Kökénybokor az este,
sűrű kékje betemet.

Ökölből mozduló ujjaim közé
szántóföldek vitorláí feszülnek.

Esőt és szelet lélegzem,
tüdőmben folyók, parázsló sötétek
véremmel keverednek.
Örök mátkaság ez.

Újraszámolom halálom előtti időmet,
mikor még füvekkel és hegyekkel
táncoltam végig a tavaszt,
és várakozásaimba rejtettem a félelmet,
madarakat engedtem bordáim közé,
ott fészkeljenek égi meleget.

Mindent látni tudok, akár
ha megvakultam volna örökre.

Elrejttem kezem mozdulatát is,
ne lesse ki senki ölelésem,
egyedül lehessen az utolsó vesztőhelyen,
ahol kökénybokor lesz az este,
és sűrű kékje eltemet.

Ilyen a hely, Kedves Barátom,
Ilyen a hely, ahol várlak!

Tavasszal késve érkezik a virágnylás,
az ősz meg sem várja a fa,
már hullatja lombját.

A rétek harmatkendői jegesednek,
csillaggá üszkösödik a fény.

A léptek hangja is hiányzik,
nem jár erre senki.

Vad sötét riogat éjjelente.
a dallamot keresem,
a dalt – la-la, la-la, la-la, la,
valamikor anyám énekelte.

Lárvásodnak a kertek.
tél szaladgál az udvaron,
a szobákban.

Hinni akarom, hogy várlak,
és te gyermekingben eljössz hozzám.
Szelíd és boldog lesz a találkozás,
meghasad majd minden átok.

Anga Mária

Árván

Éjjelente létrát cipelek
hogy tetejéről elérjem a Holdat,
de csak a halottakkal
találkozom, néma énekükkel,
ahogy szájukkal tátogják a dallamot.
Fogaik közé üszkösödött a föld.

Kiszáradnak lassan csipkebokoremlékeim.
Őszt hordok méhembem,
rozsdagödrös erdőt.

Hátam mögött hallom a madarakat:
forduljak vissza,
repüljek velük délre.

De már nem tudom itt hagyni a telet,
a lélegzetpárát, ami felhőnek magasodik az égre,
és éjszakát vár, hogy arcom ráncait behavazza.

Fejet hajtok

Átok, amit boldogságnak hittem,
gyönyörben pólyásodó kárhozat.

Csitít a szél, pedig csak suttogok:
virágom sötét szobámban megvakul.

Megint eltelt egy óra, egy tavasz, egy délután.
Ráncosodik a fény, ahogy a fákhöz ér,
üvegesedik zöld szeme.

A halottak néznek így:
riadalom nélkül, mikor már mindent megértének.

Fejet hajtok. Alázatos vagyok. Szelíd.
Mintha meggyóntam volna minden bűnömet.

Kelemen Erzsébet

Fényesedjetek

In memoriam Nagy Gáspár

A lélek az ablakokra szállt
– milyen áttetsző lett a világ –
Napsugár fonja kerubim szárnyát
Egy félelmen túli tartományt

Csak fényesedjetek éjszakák!
Szurkosak itt mind a nappalok
Gyávák riadt viaszfigurák:
Mögöttünk kisírt szemű angyalok

Nagy Gáspár (1949–2007)